

ДЖУДИТ МАКНОТ ВЪЛШЕБСТВА

Част 3 от „Уестморланд“

Превод от английски: Ивелина Тодорова, 2002

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Силният шум постепенно заглъхваше, докато Джулиана Скефингтън слизаше по стълбите на прекрасната провинциална къща, в която шестстотин членове на висшето общество участваха в бал с маски. Над нея приказните градини, осветени от фенери, бяха пълни е костюмирани гости и неуморна прислуга. Някъде в сенките на мрака имаше огромна ограда, която приличаше на лабиринт. Тя бе идеално убежище за всеки, който иска да се откъсне от глъчката. Джулиана се запъти точно натам.

Тя притисна роклята в стил Мария-Антоанета към тялото си и си проправи път през тълпата. Движеше се колкото можеше по-бързо покрай рицари в доспехи, придворни шутове, разбойници, крале, кралици, герои на Шекспир, както и различни домашни и диви животни.

Съзря свободна пътека и се отправи към нея, после ѝ се наложи да се отмести встрани, за да избегне удара с огромно „дърво“ с червени копринени ябълки, които застрашително се клатеха по клоните му. Дървото вежливо се поклони на Джулиана, докато минаваше покрай нея, а после с един от клоните си прегърна през кръста дама, която беше облечена като доячка и носеше ведро.

Джулиана стигна средата на градината, където група музиканти бяха застанали пред два римски фонтана и радваха танцуващите двойки с уменията си. Джулиана се извини и мина покрай висок мъж, облечен като черния котарак Том, който шепнеше любовни слова в розовото ухо на дребничка жена, маскирана като сиво мишле. Той прекъсна разговора си и огледа одобрително дълбокото деколте на величествената бяла рокля на Джулиана. Дръзко се усмихна и ѝ намигна, след което отново се обърна към очарователното мишленце с умопомрачително дълги мустаци.

Бе леко озадачена от липсата на внимание към нея, особено в градината. Джулиана се огледа и забеляза, че майка ѝ току-що се е появила в балната зала. Тя бе застанала на стълбите, държеше ръката

на непознат мъж и бавно оглеждаше градините. Търсеше Джулиана. С инстинкта на ловец тя се обърна и погледна право в очите на дъщеря си.

Джулиана избяга. Озова се в лабиринта: голяма група шумни мъже, които стояха под дървен навес, се смееха необуздано на шута, който неуспешно се опитваше да жонглира с ябълки. Тя предпочете да не минава пред тях, защото по този начин майка ѝ щеше да я забележи веднага.

— Ако обичате, господа — рече, като се опитваше да си проправи път между дърветата и мъжките гърбове. — Трябва да мина. — Вместо да се отдръпнат и да проявят вежливост, двама от тях погледнаха през рамо, после се обърнаха към нея и я притиснаха.

— Така, така, какво си имаме тук? — рече единият от тях леко завалено, докато подпря ръката си на дървото, близо до рамото ѝ. Махна на келнера, който му подаде чаша ликьор. Той я взе и я подаде на Джулиана.

— Да се освежите, госпожице?

В този момент тя мислеше как да избяга от майка си и не се обезпокои от ухажването на пияния млад лорд, който едва стоеше на краката си. Знаеше, че приятелите му няма да му позволят да се държи нахално. Джулиана прие чашата, след което се измъкна покрай ръката му и бързо мина покрай компанията му.

— Забрави за нея, Дики — чу глас. — Половината от танцьорките от операта са тук тази вечер. Да не забравяме и компаньонките. Можеш да имаш повечето от жените. Тази явно не иска да си играе.

Джулиана си спомни, че някой от висшето общество на Тон бе казал, че не одобрява баловете с маски, не били подходящи за възпитаните дами. След тази вечер тя вече напълно го разбираше и подкрепяше. Станали анонимни под костюмите и маските, членовете на висшето общество се държаха като... като простолюдието.

ВТОРА ГЛАВА

Когато се озова в лабиринта, Джулиана пое надясно, зави на първия ъгъл и притисна гръб в храстите. Опита се да приглади воланите на роклята си от бяла дантела, ала те приличаха на полюляващи се от вятъра фенери.

Сърцето ѝ лудо биеше. Тя стоеше напълно неподвижна, заслушана в нощните шумове. Висока ограда, която не се забелязваше от централния вход, я отделяше от градината. Погледна към чашата в ръката си и се ядоса, че не бе в състояние да попречи на майка си да я унижава и да съсипва живота ѝ.

Опита се да не мисли за това, помириxa силното ароматно питие и отпи от него. Уханието ѝ напомняше питието на баща ѝ. Не виното, на което се наслаждаваше от сутрин до вечер, а златистата течност, която поглъщаше след вечеря — предписана му като лекарство, което да успокоява нервите му, беше казал той.

Джулиана си помисли, че и нейните нерви са опънати. Изведнъж дочу гласа на майка си и сърцето ѝ заби лудо.

— Джулиана, тук ли си, мила? — извика тя. — Лорд Мейкпийс е с мен и желае да бъде представен...

Джулиана с ужас си представи как желаещият да помогне лорд Мейкпийс — който и да беше — безмилостно е бил повлечен за ръката, като при всеки завой ръката му е пулсирала от болка, проверявал е всеки ъгъл и пукнатина от лабиринта и осветената с фенери градина по нареждане на майка ѝ. Не можеше да понесе унижението и мъчението да бъде представена на някой нещастен ухажор, който майка ѝ командва. Джулиана се отдръпна и бледорусите къдрици на изящната ѝ фризура, която бе отнела на прислужницата доста часове труд, се заплетоха в бодливите храсти.

Над нея луната услужливо се бе скрила зад гъсти облаци и целият лабиринт бе потънал в пълен мрак. На няколко метра от другата страна на оградата майка ѝ продължаваше да говори:

— Джулиана е възхитителна авантюристка — възкликна лейди Скефингтън. — Типично в неин стил е да броди в градините, обича да изследва света.

Джулиана преведе мислено лъжите на майка си: Джулиана е ужасно затворена; тя трябва да бъде откъсната от книгите и писането. Типично в неин стил е да се крие в храстите в такова време.

— Тя беше много популярна през този сезон, не мога да си представя как не сте се срещнали на приемите. Всъщност настоях да ограничи светските си задължения до не повече от десет на седмица, за да си почине.

Джулиана не получи и десет покани за светските приеми за цялата година, затова не се познавате. Но с повечко късмет ще се справим.

Лорд Мейкпийс не беше чак толкова наивен.

— Наистина ли? — промърмори той. — Струва ми се, че е странна... ъ... не е като обикновените жени, които обожават светските приеми.

— Не ме разбирайте погрешно! Не съм искала да кажа такова нещо — побърза да изрече лейди Скефингтън. — Джулиана много обича баловете и приемите!

— Смятам, че е крайно време да я омъжа, и то добре, млади човече, а вие отговаряте на всички условия: вие сте мъж от знатно потекло и с прилично състояние. Тя съвсем не е от жените, които са напористи и сами се предлагат на мъжете, каквито се срещат често в наши дни. От друга страна, притежава качества, които всички мъже без изключение забелязват. За да подсигурия това твърдение, настоях да облека костюм, който е така скроен, че да отива повече на предложението за брак, отколкото да е предназначен за осемнайсетгодишните девойки.

— Ала тя не побързва.

— Въпреки че деколтето ѝ е много дълбоко, не се опитвайте да я докоснете, без да сте ѝ поискали разрешение.

Най-накрая желанието за свобода у лорд Мейкпийс надделя над благоприличието:

— Наистина трябва да се връщам в балната зала, лейди Скефингтън. Аз... аз се надявам, че ще имам удоволствието да танцувам с госпожица Тофъм.

Осъзнала, че молитвата ѝ няма да бъде чута, сграбчила здраво най-популярния ерген на сезона — майката на Джулиана реши да си отмъсти. Тя най-безсрамно заяви, че Джулиана е уважавана от мъжа, който се смяташе за най-добра партия в Англия:

— Ама, разбира се, време е да се връщаме! Мисля, че Джулиана е обещала следващия валс на Никола Дъовил.

Изглежда, лейди Skeffington бе побързала да настигне оттеглилия се лорд, тъй като гласовете им започнаха да заглъхват.

— Господин Дъовил е неотлъчно до нашата скъпа Джулиана. Всъщност подозирам, че той е тук тази вечер само за да може да прекара няколко мига с нея! Да, очевидно е, сър, това е истината, но бих ви помолила да не споделяте с никого...

По-навътре в лабиринта очарователната млада вдовица на барон Пенуорън бе обвила ръце около врата на Никола Дъовил, а очите ѝ искряха, докато му шепнеше:

— Моля те, не ми казвай, че лейди Skeffington те принуждава да танцуваш с дъщеря ѝ, Ники. Не и теб. Ако ѝ се подчиниш, всички ще ти се присмиват. Ако не беше прекарал цялото лято в Италия, щеше да знаеш, че всички ергени се забавляваха, като си играеха с това отвратително същество. Напълно сериозна съм — предупреди го Валери, тъй като той бе изненадан. — Тази жена би прибегнала до всякакви средства само за да намери богат съпруг на дъщеря си и за да си осигури място в обществото. Би предприела и крайни мерки.

— Благодаря ти за предупреждението, chérie — отвърна Ники. — Така се случи, че преди да замина за Италия, разговарях със съпруга на лейди Skeffington. Естествено, не видях майката или дъщерята и не съм обещавал да танцувам с тях.

Тя си отдъхна с облекчение.

— Не мога да си представя да постъпиш толкова глупаво. Всъщност Джулиана е много красива, но определено не е твой тип. Тя е твърде млада, твърде непорочна, а и разбрах, че има странния навик да се крие зад завесите.

— На мен ми изглежда възхитителна — излъга Ники и се засмя.

— Във всеки случай изобщо не прилича на майка си. — Тя направи кратка пауза, като красноречиво се престори, че я побиват

тръпки, с което подсказва следващите си думи: — Лейди Skeфингтън толкова силно желае да стане част от висшето общество, че става за смях. Ако не беше толкова амбициозна и безсрамна, щеше да е направо жалка.

— Даже би рискувала да изглежда изключително тъпа — рече Ники, който бе започнал да се отегчава от този разговор. — Защо, по дяволите, си ги поканила на приема си?

— Защото, скъпи — въздъхна Валери, като погали устните му с пръсти, — миналото лято малката Джулиана по някакъв начин се сближи с новата графиня на Лангфорд, също така и с нейната снаха — херцогинята на Клеймор. В началото на сезона графинята и херцогинята заявиха, че искат малката Джулиана да бъде поканена в Тон, а после и двете тръгнаха за Дейвън със съпрузите си. И тъй като никой не би желал да обиди семейство Уестморланд, и тъй като лейди Skeфингтън обиди всички нас, ние чакаме последната седмица на сезона и за да изпълним дълга си, изпращаме покани. За нещастие от многото покани, които лейди Skeфингтън получи за тази вечер, избра да уважи точно мен — най-вероятно, защото е разбрала, че ти ще бъдеш тук.

Изведнъж Валери спря монолога си, като че ли ѝ бе хрумнала невероятна идея.

— Всички горяхме от желание да научим как Джулиана и омразната ѝ майка се бяха запознали с графинята и херцогинята, а аз бих се обзаложила, че ти знаеш отговора, нали така? Според слуховете ти си познавал изключително добре и двете дами, преди да се омъжат.

За изненада на Валери той като че ли се отдръпна, а думите му бяха изречени като хладно предупреждение:

— Можеш ли да ми поясниш какво имаш предвид под „познавал изключително добре“, Валери?

Осъзнала със закъснение, че е подхванала опасна тема, Валери извинително изрече:

— Имах предвид само, че се говори, че си близък приятел на двете дами.

Ники прие предложението ѝ за мир с кимане и възможност тя да се оттегли с достойнство, ала продължи по темата:

— Съпрузите им също са мои близки приятели — заяви той, въпреки че преувеличаваше. Беше в приятелски отношения със Стивън

и Клейтън Уестморланд, но и двамата не бяха във възторг от приятелството му с жените им — ситуация, която без съмнение щеше да продължи, бяха споделили през смях двете дами, „докато не се ожениш, Ники, и не се увлечеш по собствената си съпруга, както Стивън и Клейтън“.

— Или докато не се сгодиш за госпожица Скефингтън — подразни го Валери и привлече отново вниманието му, като прокара пръсти по тила му. — Нищо не може да ни спре да излезем от другата страна на лабиринта и да отидем в спалнята ти.

От мига, в който го посрещна в къщата си, Ники знаеше, че ще последва такова предложение, и сега го обмисляше. Нищо не го спираше да приеме. Нищо, освен необяснимата му загуба на интерес към това, което знаеше от миналите си срещи с Валери, което щеше да бъде приблизително час и половина напълно освободен от всякакви задръжки секс с изключително опитната и страстна партньорка. Тези упражнения ще бъдат предшествани от половин чаша шампанско или дори по-добре от бренди. След това щеше да се престори, че е крайно разочарован, задето тя трябва да спи в нейното легло, „за да не позволява на прислугата да злослови“. Много обикновена, много внимателна, много предсказуема.

Напоследък прозрачният му живот — и всички в него — започваха да го дразнят. Дали беше в легло с жена, или играеше комар с приятели, той механично правеше и казваше всички подходящи — или неподходящи — неща в подходящото време. Общуваше с мъже и жени от неговата класа, които бяха също толкова посредствени, скучни и безинтересни като него.

Имаше усещането, че е проклета марионетка, която изнася представление на сцената заедно с останалите марионетки, като всички танцуваха на една и съща музика, написана от един и същи композитор.

Дори и когато ставаше дума за незаконните любовни връзки, също като тази вечер с Валери, и в тях имаше неписани закони и ритуал, който се спазваше и се различаваше само в зависимост дали дамата е омъжена или не, и в зависимост, дали мъжът играеше ролята на прелъстител или на прелъстения. Откакто Валери бе овдовяла, бе приела ролята на нощна прелъстителка. Той много добре знаеше как тя щеше да реагира, ако отхвърли предложението ѝ. Отначало щеше да се

нацупи — но по много красив начин; после щеше да го ласкае и да го подлъже с изкусителните си примамки. В ролята на „прелъстен“ той щеше да се поколебае, да ѝ се изплъзва и да отхвърля предложенията ѝ, докато тя се откаже, ала, естествено, той не би отказал. Ако го стореше, щеше да бъде непростима грешка — изключително груба постъпка в изключително заплетения танц, който обществото свършено изпълняваше.

Въпреки това Ники изчака известно време, преди да отговори, като се надяваше да изпита желание от това предложение. Тъй като не се случи, той поклати глава и предприе първата стъпка на танца: колебанието.

— Би трябвало първо да поспя малко, *cherie*. Седмицата бе изморителна. А последните два дни съм на крак.

— Нали това не е отказ, скъпи? — попита тя и се нацупи по много красив начин.

— А приемът ти?

— Предпочитам да бъда с теб. Не съм те виждала няколко месеца, а освен това балът ще продължи и без мен. Прислужниците ще се справят.

— Ала не можеш да кажеш същото за гостите — изтъкна Ники.

— Така и няма да разберат, че ни няма.

— Моята спалня е до тази на майка ти.

— Тя няма да ни чуе дори ако счупиш леглото, както направи миналия път в същата тази спалня. — Ники имаше намерение да продължи отстъплението, ала Валери го изненада, като съкрати процедурата и премина направо към примамките, преди той да се е защитил в тази малка постановка, която всъщност представляваше истинският му живот.

Без да се замисля, Ники обхвана кръста ѝ и се съгласи, ала този жест бе продиктуван от любезност, а не от привързаност. Когато ръцете ѝ се плъзнаха по-надолу към колана на панталоните му, той отдръпна ръката си и отстъпи назад, внезапно се бе разбунтувал, но беше и отегчен от цялата тази проклета шарада^[1].

— Не тази вечер — твърдо изрече.

Очите ѝ го обвиниха, че е нарушил правилата. Той я хвана за раменете, обърна я и нежно я потупа по задните части, за да я отпрати.

— Върви при гостите, cherie. — Вече търсеше в джоба си тънка пура и добави любезно: — Ще те последвам дискретно след известно време.

[1] Игра на думи. — Б. пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Без да подозира, че не е сама в подобния на пещера лабиринт, Джулиана стоеше напрегната и искаше да се увери, че майка ѝ няма да се върне. След миг възстанови нормалното си дишане и се измъкна от мястото, в което се бе скрила.

Тъй като лабиринтът ѝ се виждаше идеалното убежище, тя зави наляво и пое по някаква пътека, която я отведе до правоъгълна тревиста поляна с богато украсена каменна пейка в средата.

Намръщена, започна да размишлява върху положението, в което се намираше, като търсеше начин да избяга от унижението и срама, ала ѝ бе пределно ясно, че е невъзможно да избегне налудничавата идея на майка си да я омъжи за човек „с обществено положение“. Досега единствената пречка майка ѝ да постигне тази цел бе фактът, че нито една „добра партия с обществено положение“ не бе направила предложение на Джулиана.

За съжаление малко преди да тръгнат от Лондон, майка ѝ бе успяла да изнуди сър Франсис Белхевън да направи предложение. Той беше отблъскващ, възрастен, надут пуяк, с бледа кожа, изпъкналите му лешникови очи като че ли бяха впити в деколтето на Джулиана. Мисълта да бъде обвързана с него дори за една вечер ѝ бе непоносима.

В края на краищата надали щеше да има избор. Ако наистина желаше да се измъкне от положението, да се крие от потенциалните ухажори, които майка ѝ обработваше, едва ли щеше да ѝ помогне. Знаеше това, ала не можеше да се върне на бала. Тя дори не искаше съпруг. Едва бе навършила осемнайсет, имаше планове, мечти, които нямаха нищо общо с женитбата, но майка ѝ нямаше да я разбере. Никога. Това, което можеше да я докара до лудост и което бе най-непоносимо, бе, че майка ѝ си мислеше, че действа за доброто на Джулиана.

Луната излезе от облаците и Джулиана се загледа в чашата си. Баща ѝ бе казал, че глътка бренди не би навредила на никого, напротив, лекувала всякакви болести, Подобрявала храносмилането и

повдигала духа. Джулиана се поколеба, после реши да пробва тази теория. Вдигна чашата, опита се да не вдишва аромата, наклони главата си назад и отпи три големи глътки. По тялото ѝ преминаха тръпки и едва не се задави. Зачака да изпадне в блаженство. Минаха секунди, една минута. Нищо. Единственото, което почувства, беше внезапна слабост. Сълзи на отчаяние напълниха очите ѝ.

Джулиана успя да стигне до каменната пейка и седна. Очевидно някой бе седял по-рано тук, тъй като в единия край на пейката, както и под нея имаше чаши. Тя отпи още една глътка бренди и погледна чашата: златистата течност блестеше на лунната светлина, а тя си мислеше за окаяното си положение.

Как ѝ се искаше баба ѝ да бе жива! Тя би сложила край на налудничавата мания на майка ѝ да уреди за дъщеря си „прекрасен брак“. Би разбрала нежеланието на Джулиана да участва в този фарс. В целия свят единствено майката на баща ѝ я разбираше. Баба ѝ бе великолепна жена, тя беше нейна приятелка, нейна учителка, неин наставник.

Седнала в скута ѝ, Джулиана бе научила толкова неща за света и за хората; по този начин тя бе подтикната сама да разсъждава и да изказва мнението си, независимо колко нелепо или безсмислено може да е то. От своя страна пък баба ѝ винаги споделяше с нея своите възгледи: от причината Господ да създаде земята до митовете за мъже и жени.

Баба Skeфингтън съвсем не мислеше, че с брака се сбъдват мечтите на жената, да не говорим пък, че мъжете са по-благородни и интелигентни от жените!

— Вземи за пример моя съпруг — беше заявила с красноречива усмивка в един мразовит следобед преди Коледа, когато Джулиана бе на петнайсет. — Ти не познаваш дядо си. Мир на праха му, но ако е имал мозък в главата си, аз никога не видях доказателство за това. Както всички негови предшественици, така и той не можеше да пресметне и най-простия сбор наум или да напише едно свястно изречение, умът му бе като на малко дете.

— Наистина ли? — попита Джулиана, смаяна и малко ужасена от тази непочтителна оценка за починалия мъж, който бе съпруг на баба ѝ и неин любим дядо.

Баба ѝ кимна и категорично заяви:

— Всички мъже от семейство Скефингтън са такива — мудни, пълни глупаци, всички без изключение.

— Нали не твърдиш, че и татко е такъв? — Джулиана бе лоялна към семейството си. — Той е единственото ти живо дете.

— Никога не бих определила баща ти като глупак — не се поколеба и за миг възрастната жена. — Бих го описала като не особено интелигентен.

Момичето се изкикоти предателски, преди да защити честта на баща си, а бабата продължи:

— От друга страна, жените от семейство Скефингтън се гордеят с рядък интелект, находчивост, здрав разум и изобретателност. Ако се вгледаш, ще откриеш, че не мъжете, а жените оцеляват с помощта на остроумието и съобразителността си. Мъжете не са по-висши същества от жените. Единственото им преимущество е грубата им сила.

Когато Джулиана се поколеба, баба ѝ добави:

— Ако прочетеш книгата, която ти дадох миналата седмица, ще разбереш, че не винаги жените са били подчинени и зависими от мъжете. В миналото сме имали огромна мощ и са ни боготворели. Ние сме били богини, гадателки и лецителки, знаели сме всички тайни на вселената, а новият живот се е раждал в телата ни. Ние сами сме избирали партньорите си. Мъжете са изпълнявали заповедите ни и са се кланяли пред нозете ни, като са ни завиждали за силата, която притежаваме. Ние сме били по-висши от тях във всяко едно отношение. Ние го знаем, те също.

— Ако наистина сме по-умни и по-надарени — попита Джулиана, а баба ѝ повдигна вежди, като се опита да разбере причината за колебанието ѝ, — тогава как така сме загубили силата и уважението и сме се подчинили на мъжете?

— Те са ни убедили, че се нуждаем от физическата им сила, за да се защитим — отвърна тя със смесица от възмущение и презрение. — И така са ни защитили, че са потъпкали всички наши права и привилегии. Изиграли са ни.

Джулиана откри нещо, което куцаше в тази логика, и вдигна вежди замислена:

— Ако е било така, не е възможно да са толкова глупави. Би трябвало да са изключително умни, това е добро обяснение, нали?

Отначало баба ѝ се намръщи, а после се засмя:

— Имаш право, скъпа, наистина ме накара да се замисля. Предлагам ти да си го запишеш и по-късно да го провериш. Може пък да напишеш книга, в която да разкажеш как мъжете прилагат тази пъклена клопка на жените през вековете. Искрено се надявам, че няма да решиш да пропиляваш таланта си заради някой неграмотен тип, който те желае, защото имаш необикновено красиво лице, и който ще се опита да те убеди, че най-важно е да отгледаш децата му и да се грижиш за нуждите и желанията му. Ще различиш истината от лъжата, Джулиана. Знам, че можеш. — Тя замълча, а след това рече: — Това повдига една друга тема, която бях решила да обсъдим. А като че ли сега е най-подходящото време за това.

Баба Скефингтън се изправи и тръгна към камината, която се намираще на противоположната стена на тази уютна малка стая. Движенията ѝ бяха бавни заради напредналата възраст, бялата ѝ коса бе опъната болезнено в кок на тила ѝ. Протегна ръка към вечнозелените клони на полицата над камината, после се наведе, за да размести въглищата.

— Както ти е известно, вече съм надживяла съпруга си и едно от децата си. Живях доста дълго и съм подготвена за края на дните си, когато и да настъпи той. Въпреки че няма вечно да съм до теб, се надявам да компенсирам това, като ти оставя нещо от мен... наследство. Не е много голямо.

Дотогава смъртта на баба ѝ не бе обсъждана и само при мисълта, че може да я изгуби, сърцето на Джулиана се сви от болка.

— Както ти споменах, не е кой знае какво, но ако не си много разточителна, ще можеш да поживееш скромно в Лондон няколко години, да натрупаш опит за живота и да разгърнеш таланта си на писателка.

Джулиана изпита тъга при мисълта, че баба ѝ може да умре. Не желаше да живее в Лондон, а и смяташе, че никога няма да осъществи мечтата на баба си — да стане известна писателка.

— Нищо ли няма да кажеш за плановете ми за теб, дете? Не съм очаквала да подскочиш от радост. Но известна проява на ентузиазъм можеше да бъде много подходяща в замяна на икономииите, с които съм живяла, за да ти дам малко свобода.

Бе засегната. Джулиана разбираше, че се опитва да я накара да сподели мнението ѝ или да поговорят на по-безобидна тема. Обаче момичето не можеше да обсъжда спокойно смъртта на баба си. Дори бе наскърбена, че в думите на възрастната жена не долавя съжаление от предстоящата раздяла.

— Трябва да споделя, че не си особено благодарна.

Джулиана внезапно изправи глава, виолетовите ѝ очи бяха пълни със сълзи:

— Въобще не съм благодарна, бабо, нито пък искам да обсъждам това сега. Наближава Коледа, време за весели...

— Смъртта е част от живота — изрече безизразно баба ѝ. — Безсмислено е да треперим от страх.

— Но ти си целият ми живот — избухна Джулиана. — И... и не ми харесва, когато твърдиш, че парите могат да компенсират загубата ти.

— Мислиш ме за безчувствена?

— Да, точно така!

Това бе първият им спор и на Джулиана въобще не ѝ се понрави.

Настана пълна тишина, след което баба ѝ я попита:

— Знаеш ли какво ще ми липсва, когато напусна тази земя?

— Очевидно нищо.

— Ще ми липсва само един-единствен човек. Ще ми липсваш ти.

Отговорът бе толкова противоречив с хладния ѝ тон и безизразното ѝ лице, че Джулиана я погледна със съмнение.

— Ще ми липсват чувството ти за хумор, самоувереността ти и невероятният ти талант да прозираш истината и да откриваш логиката на нещата. Най-много ще ми липсва четенето на това, което пишеш всеки ден. Ти си единственият светъл лъч в моя живот.

Тя се приближи до момичето и сложи хладната си ръка на страната му, като изтри сълзите, които се стичаха от очите му.

— Двете с теб сме сродни души. Ако се беше родила по-рано, щяхме да станем първи приятелки.

— Ние сме приятелки — прошепна Джулиана, като сложи ръката си върху тази на баба си и я притисна до лицето си. — Ние ще останем приятелки завинаги! Когато те... няма, аз пак ще споделям с теб — ще ти пиша писма, все едно си се преместила за известно време!

— Колко забавно! — усмихна се баба й. — И винаги ли ще ми ги изпращаш?

— Разбира се, че не, ала ти ще знаеш какво съм ти писала въпреки всичко.

— Какво те кара да си мислиш така? — попита я тя стъписана.

— Защото чух със собствените си уши как безцеремонно заяви на свещеника, че не е логично да мислим, че Всевишният е решил ние да се излежаваме, докато дойде Страшният съд. Ти също така му разясни, че безброй пъти сме предупреждавани, че каквото посееш, такова ще пожънеш, така че Господ най-вероятно иска да ни отвори очите, да наблюдаваме какво сеем, но в по-широк смисъл на думата.

— Аз не смятам, че това е такава мъдрост, скъпа, че да вярваш повече на теоретичните си идеи, отколкото на добрия свещеник. Не бих искала да пропиляваш таланта си, като ми пишеш, след като напусна този свят, вместо да пишеш нещо за живите.

— Аз няма да си губя времето — заяви Джулиана със самоуверена усмивка. Обикновено когато спореха, настроението ѝ се повишаваше. — Ако ти напиша писма, знам, че ще намериш начин да ги прочетеш, независимо къде ще си.

— Защото ми приписваш свръхестествени способности?

— Не — отвърна шеговито Джулиана, — защото не можеш да устоиш да не поправиш правописните ми грешки.

— Право в целта — намръщи се баба й, ала сетне се усмихна широко, взе ръцете на Джулиана в своите, като ги стисна здраво.

Следващата година в навечерието на Коледа баба й почина, като преди да издъхне, бе държала ръката на Джулиана.

— Ще ти пиша, бабо — проплака момичето, когато очите на възрастната жена се затвориха за вечен сън. — Не забравяй да проверяваш пощата. Не забравяй.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През дните, които последваха, Джулиана написа дузини писма, но докато самотните месеци се низеха един след друг, не си заслужаваше да пише за празнотата и монотонността на живота си. Тихото малко селище Блинтънфийлд бе нейният свят и така тя запълваше времето си, като си мечтаеше да отиде в Лондон, когато стане на осемнайсет и получи наследството. Там щеше да срещне интересни хора, да посещава музеи, да пише. Когато продаде част от творбите си, щеше да води малките си братчета в Лондон по-често, за да разширят знанията си и да опознаят света извън малкото селище.

След няколко безуспешни опита да сподели тази мечта с майка си, Джулиана осъзна, че ще е по-добре, ако не споменава нищо, тъй като майка ѝ бе ужасена и възмутена от идеята.

— Не подлежи на обсъждане, скъпа. Порядъчните неомъжени млади дами не живеят сами, да не говорим за Лондон. Репутацията ти ще бъде съсипана, направо съсипана! — Не обърна повече внимание на всяко споменаване на книги и писане. Лейди Скефингтън четеше само клюкарските рубрики на всекидневниците, където фанатично следеше проявите на Тон. Тя смяташе увлечението на Джулиана към историята, философията и писането за ужасно, но Джулиана продължи да мечтае да живее в Лондон сама.

— Джентълмените не харесват жени, които са прекалено умни, скъпа — продължаваше да я предупреждава тя. — Ти си отдадена на книгите. Ако не се научиш как да скриеш тази превзетост и философия от другите, няма да имаш никакви шансове да получиш предложение за женитба от истински джентълмен с подходящи качества!

Няколко месеца преди маскения бал темата за Лондонския сезон не бе обсъждана с Джулиана.

Въпреки че бащата на Джулиана бе баронет^[1], неговите предшественици отдавна бяха пропилили скромното състояние и заедно със земите бяха изгубили и титлата. Единственото, което бе наследил от праотците си, бе дружелюбният и ведър характер, който

му позволяваше да загърби всички трудности в живота и да се отдаде на голямата си любов към виното. Той нямаше никакво желание да напусне любимия си стол и уединеното малко село — неговото родно място. Баща ѝ не притежаваше решителността на жена си и нямаше нейните амбиции.

Както се оказа по-късно, Джулиана също не споделяше желанията на майка си. Три седмици след като получи наследството, докато пращаше все повече обяви на лондонските вестници за търсене на квартира, майка ѝ развълнувана свика цялото семейство в салона.

— Джулиана — възкликна тя, — с баща ти имаме да ти съобщим нещо вълнуващо! — Направи кратка пауза и се усмихна на съпруга си, който все още четеше вестника. — Нали така, Джон?

— Да, гълъбчето ми — промърмори той, без да вдига глава.

След като изгледа предупредително по-малките ѝ братя, които спореха кой ще вземе последната бисквита, тя радостно плесна с ръце и се обърна към Джулиана:

— Всичко е уредено! Току-що получих писмо от собственик на малка къща в Лондон в приличен квартал. Той се съгласи да я ползваме до края на сезона за нищожната сума, която предложих! Всичко останало е уредено и депозитите бяха платени авансово. Наех госпожица Шеридан Бромлейт, която ще бъде твоя лична прислужница и ще те придружава на светските приеми. Тя е американка, но ще свърши работа.

Боже Господи, тоалетите ти бяха изключително скъпи, ала жената на свещеника ме убеди, че моделиерът, когото наех, е невероятно талантлив, въпреки че не владее сложния дизайн, както ще видиш и ти, на облеклото на младите дами от висшето общество. От друга страна, смея да кажа, че малко от тях притежават твоята красота. Един ден ще имаш тоалети, които да подхождат на външния ти вид и всички ще ти завиждат! Ще имаш бижута и кожи, карети, прислуга, които да бъдат винаги на твое разположение...

Джулиана се зарадва на квартирата, ала новите тоалети и личната прислужница бяха нещо, което не можеха да си позволят.

— Не разбирам, мамо. Какво се е случило? — попита тя, чудейки се дали неизвестен роднина не е починал и оставил голямо наследство.

— Това, което се случи, е, че съумях да използвам малкото ти наследство по най-добрия начин, и то така, че вложеното ще се

възвърне многократно, сигурна съм.

Джулиана отвори уста, ала яростният ѝ протест остана безмълвен. Бе загубила ума и дума, докато очевидно лейди Скефингтън възприе реакцията ѝ като възторг.

— Да, това е вярно! Отиваш в Лондон за сезона, където ние ще намерим начин да се смесиш с подходящи хора! Докато сме там, аз съм абсолютно сигурна, че ще очароваш някой подходящ джентълмен, който ще ти направи предложение. Може би дори самият граф на Лангфорд, чиито имена не могат да се мерят с ничии други. Или пък Никола Дъовил, който е един от най-богатите мъже в Англия и Франция и скоро ще наследи шотландска титла от роднина на майка му. Дочух от сигурни източници, че графът на Лангфорд и графът на Клеймор — както ще наричат Дъовил — се смятат за най-желаните ергени в цяла Европа! Само си представи как ще позеленеят всички жители на Тон, когато разберат, че малката Джулиана Скефингтън е спечелила някой от тези мъже за съпруг.

Мечтите на Джулиана бяха разбити на пух и прах.

— Аз не искам съпруг! — проплака тя. — Искам да пътувам, да уча и да пиша, мамо. Наистина. Мисля, че някой ден ще напиша роман — баба каза, че имам талант. Не, не се присмивай, моля те. Изтегли обратно парите, трябва да го направиш!

— Моето скъпо, глупаво момиче, не бих го направила даже и да можеш, а аз не мога. Бракът е единственото бъдеще за всяка жена. Веднъж да зърнеш как живее модерното общество, ще забравиш всички глупости, с които баба ти е напълнила главата. Сега — продължи тя щастливо, — когато отидем в Лондон, ще се постарая да ти намеря среда, в която да има подходящи джентълмени, можеш да ми вярваш. Ние не сме обикновени търговци, знаеш, че баща ти е баронет. Когато всички разберат, че сме в Лондон за сезона, ще ни включат в списъка на поканените за всички невероятни събития. Джентълмените ще те видят и ще ти се възхищават и съвсем скоро богатите ухажори ще чакат на опашка пред вратата ти, ще видиш.

Имаше само една причина да не отиде там, ала нямаше начин да не замине. И така Джулиана замина.

В Лондон майка ѝ настояваше тя да посещава луксозните магазини, в които пазаруваше висшето общество, а всеки следобед се

разхождаха в парковете, в които се срещаха членовете на висшето общество.

Ала нищо не ставаше така, както го бе планирала лейди Скефингтън. Аристокрацията не я посрещна с отворени обятия, след като разбра, че съпругът ѝ е баронет, нито пък обърнаха внимание на смешните ѝ усилия да ги заговори на Бонд Стрийт или в Хайд Парк. Вместо да ѝ дадат покана или да ѝ предложат да им се обади сутринта, елегантните икономки, с които се опитваше да завърже разговор, безцеремонно я отрязваха.

Въпреки че като че ли майка ѝ не забелязваше с каква студенина и отвращение се отнасят към нея, Джулиана се засягаше от всяка обида и отблъскване толкова силно, гордостта ѝ бе наранена, сякаш я пробождаха с нож в сърцето. Макар че наблюдаваше как презрението им се стоварва върху майка ѝ, цялото това положение измъчваше Джулиана и тя едва можеше да погледне някого в очите.

Независимо от всичко обаче не смяташе пътуването си до Лондон за пълна загуба. Шеридан Бромлейт, компаньонката, която майка ѝ нае за сезона, се оказа прекрасна и жизнерадостна млада американка, с която Джулиана можеше да разговаря и да се смее, и да споделя най-съкровени тайни. За пръв път в живота си имаше приятелка, с която бяха връстници, момиче, с което имаха еднакви интереси.

Графът на Лангфорд, който лейди Скефингтън гласеше за съпруг на дъщеря си, се ожени в края на сезона. Бързата сватба шокира цял Лондон и настрои враждебно лейди Скефингтън. Красивият граф се омъжи за госпожица Бромлейт.

Когато майката на Джулиана научи новината, остана да лежи цял ден. До вечерта обаче тя се съвзе и се зарадва на невероятния си късмет да познава лично графинята, която се бе сродила с едно от най-влиятелните семейства в Англия.

Сега тя възложи всичките си надежди на Никола Дъовил.

Обикновено Джулиана не можеше да си спомни срещата си с него тази пролет, без да я побият тръпки, ала сега, когато бе скрита в лабиринта, наблюдавайки чашата в ръката си, цялата история ѝ се стори още по-забавна и унижителна.

Очевидно, осъзна тя, питието с отвратителен вкус, което бе погълнала, ѝ помогна да мисли по-оптимистично. Щом постигна това

само с три глътки, тогава беше съвсем логично, че ако пийне повече от възшебния еликсир, ще се почувства още по-добре. Възприемайки го като научен експеримент, тя надигна чашата и отпи. След няколко мига се почувства прекрасно.

— О, чувствам се чудесно — рече тя на луната, като сподави смеха си и си припомни кратката и забавна среща е легендарния Никола Дъовил. Майка ѝ го шпионираше в Хайд Парк, когато откритата му карета бавно минаваше по пътеката, на която бяха те. С нетърпение, граничещо с отчаяние, в желанието си да я срещне е него, майката на Джулиана я избута и тя застана точно на пътя на коня и каретата. Загубила равновесие, девойката сграбчи юздите на коня, за да не падне, като силно дръпна разярения кон и още по-разярения му господар, и ги принуди да спрат.

Изплашена от нервното пристъпяне на животното, Джулиана хвана още по-здраво юздите, за да го успокои. Възнамеряваше или да се извини, или да се скара на водача на каретата, задето не се опитва да усмири коня си. Когато вдигна глава, Джулиана видя Никола Дъовил. Въпреки безразличието в присвитите му преценяващи очи тя почувства как коленете ѝ се подкосяват и кръвта ѝ кипва.

Тъмнокос, с широки рамене, с проницателни сиво-сини очи и изящни устни, той беше мъж, който бе опитал всички удоволствия, които предлага животът. С ангелското си лице и сиво-сините си очи, Никола Дъовил бе безбожно привлекателен и забранен като грях. Джулиана внезапно изпита желание да направи нещо, за да го впечатли.

— Ако искате да се издигнете в обществото, mademoiselle — рече той рязко и студено, — бихте ли измислили по-обичайни методи, за да ме впечатлите.

Джулиана едва се сдържа да не отговори и да отвърне на удара с удар, за разлика от майка си, която тъй отчаяно желяеше да я представи, че потъпка всички правила на етикета.

— За нас е изключително удоволствие и чест, милорд — възкликна лейди Скефингтън, като не забелязваше изпълнените му с презрение присвити очи и жадните за сензация погледи на пътниците в другите карети, които бяха принудени да спрат.

— Откога чакам момента да ви представя дъщеря си...

— Трябва ли да мисля — прекъсна я той, — че това има нещо общо с внезапното изскачане на дъщеря ви пред моя кон?

Джулиана реши, че този мъж е изключително груб и арогантен.

— Да, точно така — избухна тя, ужасена от изключителната точност на преценката му и осъзнала със закъснение, че все още държи юздите. Изпусна ги, сякаш бяха змии, отстъпи и заложи на непочтителността, тъй като не виждаше друг начин да спаси гордостта си. — Упражнявах се — отвърна превзето тя.

Отговорът ѝ го смая и ръката му, която бе протегната за юздите, застина.

— Упражнявате се? — повтори той, като изучаваше изражението ѝ. — В какво по-точно?

Девојката вирна брадичка, вдигна вежди и рече високомерно, като се надяваше отговорът ѝ да мине за остроумен:

— Очевидно, за да стана разбойничка. За да усвоя занаята, внезапно препречвам пътя на невинни пътници в парка и устройвам засада на конете им.

Като му обърна гръб, тя здраво хвана майка си за ръката и я повлече по пътя. После презрително добави:

— Добър ви ден, господин... ъ... Деверо.

Майка ѝ бе ужасена. Особено се възмути, когато дочу смях от каретата.

Лейди Скефингтън поучава дъщеря си цяла вечер.

— Как можа да се държиш толкова просташки! — проплака тя, като нервно чупеше ръце. — Никола Дъовил има огромно влияние в обществото и ако произнесе и една дума против теб, всички ще те избягват. Ще бъдеш опозорена! Опозорена, чуваш ли ме? — Въпреки извиненията на Джулиана, майка ѝ не се укроти. Тя пристъпваше напред-назад, в едната си ръка държеше шишенце амоняк, а в другата — носна кърпичка.

— Днес в парка Никола Дъовил ти отдели няколко минути от ценното си внимание, това го видяха доста хора, така че и това бе успех за начало! До довечера щяхме да получим покани за всички важни приеми на сезона, а до утре кандидатите щяха да се тълпят пред вратата ти! А какво се случи, ти го обиди и унищожи надеждите и мечтите ми. — Тя избърса сълзите си. — И за всичко е виновна баба ти! Тя те научи да се държиш като нея. О, трябва да горя в ада, задето

ти позволих да прекарваш толкова време с тази ужасна дърта вещица, ала никой не можеше да се противопостави на волята ѝ, най-малко пък баща ти!

Тя престана да крачи напред-назад и се спря пред Джулиана.

— Трябва да ти е ясно, че знам повече неща за истинския живот, отколкото баба ти, и ще ти кажа нещо, което тя никога не ти е споменавала — една проста истина, която е много по-ценна от странните ѝ идеи, а истината е, че... — Тя стисна ръцете си в юмруци и с треперещ глас изрече: — Мъжете не искат да си имат работа с жени, които знаят повече от тях! Ако клюкарките в Лондон научат, ти ще си опозорена! Нито един джентълмен от висшето общество няма да те иска! Ти... ще... си... опозорена!

[1] Най-ниската наследствена титла. — Б. пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Звънлив женски смях върна мислите на Джулиана отново към маскения бал. Наблюдаваше как възрастни се вживяват в ролята на непослушни деца, зачуди се на колко ли жени репутациите бяха унищожени тази вечер. Като си припомни това, което я бе учила майка ѝ, съществуваха безброй много начини да бъдеш опозорена. Грешки, които жените сами допускат, например, като покажеш, че си прекалено интелигентна, прекалено умна, прекалено начетена или пък прекалено свободолюбива, могат да унищожат всичките им шансове за идеален брак. Но ако грешките засягат и благородството на някой джентълмен, тогава се стига до „пълно опозоряване“ и се губят всички шансове за брак.

Беше много глупаво, реши Джулиана, като си припомни многобройните начини за това.

Жена може да бъде „напълно опозорена“, ако позволи на джентълмен да остане насаме с нея в стая или да му позволи да покаже чувствата си открито, или пък ако танцува с него три пъти.

Докато размишляваше върху това; тя осъзна, че отдавна щеше да е решила проблема си, ако бе направила едно от тези неща и се бе опозорила, като унищожеше всички шансове за брак. Ако беше опозорена, изведнъж я осени прозрение, нямаше да ѝ предстои брак със сър Франсис Белхевън!

Само при мисълта за него веселието ѝ се изпари и луната се разлюля пред очите ѝ, които бяха пълни със сълзи. Тя потърси носна кърпичка, но се сети, че не носи. После отпи от чашата си, като се надяваше да подобри мрачното си настроение.

Няколко минути след като изпуши пурата си, Ники стоеше на същото място, където го бе оставила Валери и се двоумеше дали да не поеме наядсно и да се върне в градината, или да тръгне наляво и да навлезе още по-навътре в лабиринта, докато не стигне пътеката, която знаеше, че води покрай къщата и директно към спалнята му.

Той бе уморен, а в стаята му имаше огромно и удобно легло. Ако майка му не го бе помолила да се отбие тук по пътя от Лондон и да предаде лично поздравите ѝ на майката на Валери, нямаше въобще да си прави труда. Според писмото на баща му здравето на майка му се влошаваше, а Ники не искаше да допусне и най-малката грешка, за да я разтревожи или разочарова. Той се обърна и тръгна към пътеката, която водеше към изхода на лабиринта и към градината, готов да изпълни обществения си дълг тази вечер и синовния си дълг утре сутринта.

ШЕСТА ГЛАВА

Джулиана бе убедена, че опозоряването ѝ ще накара сър Франсис да оттегли предложението си за женитба, въпреки че не знаеше как ще оцелее, когато родителите ѝ разберат, че сама е виновна. Отново се задави от сълзи, облегна главата си назад, затвори очи и реши да се помоли. Тя се молеше баба ѝ да измисли начин, по който да се опозори. Решила, че ще е по-разумно да се обърне към по-висши инстанции, Джулиана се помоли Господ да разреши проблема ѝ. Хрумна ѝ, че може би Господ не би погледнал с добри очи на нейната молба, камо ли пък да я осъществи, освен ако не я съжали. Отпи от чашата си и още по-силно стисна очи, като започна да изброява на Господ причините, заради които искаше да бъде опозорена. Тъкмо стигна до нежеланието си да се омъжи за сър Франсис Белхевън и ридаеше от отчаяние, когато се стресна от някакъв глас — дълбок, плътен, властен мъжки глас, изпълнен със състрадание:

— Мога ли да ви помогна?

Страх скова цялото ѝ тяло, сърцето ѝ щеше да изскочи. Загледа се в сянката, която се приближаваше към нея.

Привидението спря така, че бледите лунни лъчи не можаха да го осветят, лицето му бе в сянка, чертите му бяха неясни. Той бавно вдигна ръката си и като че ли нещо бяло полетя от нея, въпреки че нямаше вятър.

Сетивата ѝ бяха замъглени от шока и брeндито, Джулиана осъзна, че той държи летящото нещо. Тя колебливо пристъпи напред и протегна ръка, за да достигне неговата. Това, което държеше в ръката си, бе съвсем обикновена носна кърпа.

— Благодаря ви — прошепна тя, усмихна се измъчено и си избърса носа и очите.

Не знаеше какво да прави с нея сега, затова му я подаде.

— Можете да я задържите.

Джулиана я сграбчи и я притисна до сърцето си.

— Благодаря ви.

— Има ли още нещо, което мога да направя за вас?

— Не си тръгвайте! Моля ви! Нуждая се от вашата помощ, но искам да ви обясня. — Тя понечи да обясни как се бе молила на Господ да бъде опозорена, когато осъзна как две неща ѝ се струват странни. Първо, този ангел, който най-вероятно се бе появил в отговор на молитвите ѝ, като че ли имаше лек акцент — и то френски. Второ, сега, когато очите ѝ се бяха приспособили към мрака и можеше да го разгледа по-добре, забеляза, че имаше нещо дяволско в лицето му, а не ангелско. Тъй като се молеше да бъде опозорена, бе по-приемливо това мистично същество да принадлежи на ада и да е дошло в отговор на молитвите ѝ, за да ѝ помогне.

Като се опитваше да не се остави брентито да ѝ въздейства, Джулиана го погледна предпазливо.

— Моля ви, не си мислете, че обиждам личността ви... или вкуса ви към дрехи — започна тя, като се опитваше да говори нормално, — но защо не носите бяло, вместо черно!

Очите му, които се виждаха през процепите на маската, се присвиха, щом чуха възмутителното предложение, а Джулиана се приготви той да я срази с изпепеляващия си поглед и се изненада, когато чу мекия му глас:

— Прието е мъжете да се обличат в черно. Ако се бях появил тук в бяло, щях да привлека вниманието. Хората ще се опитат да ме разпознаят. Ще забележат първо ръста ми, после останалите ми черти и, разбира се — самоличността ми. Ако беше станало така, щях да загубя анонимността си и съответно свободата си да правя разни неща, които правят всички в нощ като тази.

— Да, разбирам — учтиво рече Джулиана, ала не бе докрай убедена в това, което казваше. — Предполагам, не е чак толкова необичайно, колкото си мислех.

Ники си помисли, че срещата им е малко „необичайна“. Когато я видя отначало, тя ридаеше. В зависимост от моментите на хубавото ѝ лице се бяха изредили много изражения — шок, срам, благоговение, страх, съмнение, а сега — несигурност... дори неспокойство. Докато я чакаше да събере кураж и да обясни какво точно иска от него, Ники забеляза, че тя е необикновена. Светлата ѝ руса коса блестеше като платина на лунната светлина, когато тя движеше главата си, а огромните ѝ очи бяха сини като лавандула. Лицето ѝ бе изключително

нежно, с мека млечнобяла кожа, извити вежди и прекрасни устни. Красотата ѝ бе изтънчена и неуловима на пръв поглед. Тя извираше от невинното ѝ лице и искрените ѝ огромни очи, а не от екзотичното и еротично излъчване. Не можеше да определи възрастта ѝ, ала изглеждаше доста млада и определено някои неща не се връзваха.

Тя се опита да си събере мислите, а той вдигна вежди и продължи да я изучава.

— Ще имате ли нещо против — произнесе тя много учтиво — да свалите маската си и да ми позволите да видя лицето ви?

— Това ли е услугата, за която ме помолихте? — попита той.

— Не, но не мога да ви я кажа, преди да съм видяла лицето ви. — Когато видя, че той няма никакво намерение да изпълни молбата ѝ, Джулиана добави с треперещ и отчаян глас: — Това е изключително важно!

Ники се поколеба, ала изведнъж го обзе силно любопитство и реши да ѝ съдейства. Махна маската и излезе от сянката, като я погледна изразително право в лицето, после зачака нейната реакция.

И тя бе доста красноречива.

Тя затисна устата си с ръка, а очите ѝ щяха да изскочат. Ники пристъпи напред, като си помисли, че тя ще припадне, но вместо това тя избухна в смях, което го озадачи още повече. Заливаше се от смях, седна на каменната пейка и закри лицето си с ръце. Два пъти го погледна през пръстите си, като че ли да се увери отново, че го е видяла, и двата пъти лицето му я накара да се засмее още по-силно.

С огромни усилия Джулиана най-накрая успя да се успокои. Тя вдигна лицето си към него, очите ѝ още се смееха, гледаше и не вярваше, че пред нея е единственото лице в цяла Англия, което я бе развълнувало до този момент. Когато изненадата ѝ премина, това лице отново ѝ въздействаше по същия начин като при предишната им среща през пролетта. Само че този път имаше малка разлика. Чувствените му устни се усмихваха, погледът му не бе безмилостен и студен, очите му бяха... изпълнени със съмнение. Изражението на лицето му бе напълно неразгадаемо, но определено — загадъчно и интересно.

Това я поласка, повдигна духа ѝ, възвърна самочувствието ѝ и напълно я убеди, че е взела правилно решение. Беше се помолила да бъде напълно опозорена и точно това щеше да стане с помощта на най-желания ерген в цяла Европа, самия Никола Дъовил! Всичко се

нареждаше идеално, по-добре не би могло и да бъде — шестото ѝ чувство ѝ подсказваше. Щеше да се жертва да бъде опозорена, за да избяга от сър Франсис, ала не всичко бе толкова трагично — щяха да ѝ останат сладките спомени от тази вечер.

— Не съм побъркана, въпреки че сигурно се държа като такава — започна тя. — Наистина можете да ми помогнете.

Ники знаеше, че трябва да си тръгне оттук, ала бе пленен от очарователното и неустойимо лице, заразен от звънливия ѝ смях и изненадан от удивителните ѝ реакции.

— Каква е точно услугата, която се надявате да свърша?

— Малко съм затруднена да я обсъдя с вас — рече тя. Той наблюдаваше как тя се протяга за питието си. Тя отпи, сякаш то щеше да я окуражи, а после го погледна с огромните си невинни очи. — Всъщност може би е малко трудно — поправи се и сбърчи носле.

— Както виждате — отвърна ѝ Ники, като потисна усмивката си и галантно ѝ се поклони, — аз съм изцяло на вашето разположение.

— Надявам се все още да сте, когато чуете за какво ще ви помоля — промърмори тя.

— Какво трябва да направя?

— Искам да ме опозорите.

СЕДМА ГЛАВА

До този момент Ники смяташе, че нито една жена вече не може да го изненада, нито пък да го накара да загуби ума и дума.

— Моля, бихте ли повторили? — успя да произнесе най-накрая.

Джулиана го наблюдаваше как се опитва да прикрие изненадата си и потисна смеха си. Не бе сигурна дали смехът ѝ се дължеше на това, че е малко изнервена или пък наистина ѝ беше весело, или пък от греховния еликсир, който мъжете поглъщаха, за да се чувстват по-добре.

— Попитах ви дали бихте могли да ме опозорите.

За да спечели малко време, той бръкна в джоба си и извади последната от двете пури, които бе взел със себе си.

— Какво... по-точно — попита колебливо, наведе глава и запали пурата си — имате предвид?

— Имах предвид, че искам да ме опозорите — повтори Джулиана, като го наблюдаваше как събра ръцете си и запали огънче, а през цялото време разглеждаше лицето ѝ.

— Имам предвид, че не желая някой мъж да ме пожелае — уточни тя. — Искам да остана неомъжена.

Той качи крака си върху каменната пейка и се замисли, пурата димеше между равните му бели зъби.

— Аз... аз не мисля, че мога да го изясня по-добре — добави тя разтревожена.

— Не, аз също мисля, че не бихте могли.

Тя се облегна назад и се опитваше да разгадае изражението му, докато той се взираше в мрака.

— Нали разбрахте какво имах предвид?

— О, без съмнение.

Не беше кой знае колко впечатлен, така че му предложи първото нещо, което ѝ хрумна, за да го примами:

— Ще ви платя!

Този път Ники успя да скрие изненадата си, но не и да прикрие усмивката си. Тя наистина го вълнуваше и постоянно го заинтригуваше.

— Случва се за втори път — промърмори той — в една и съща нощ. — Сети се, че тя очаква отговор, затова сведе поглед към лицето ѝ, ухили се и рече смутен: — Това предложение е много съблазнително.

— Аз съм изцяло на ваше разположение — обеща тя, наведе се напред и го погледна нетърпеливо, с очи, изпълнени с надежда.

— Изкушавам се все повече и повече.

Ники се загледа в мрака, реши да я накара да почака малко за отговора му, искаше да анализира положението и интригуващата млада жена на пейката. Все още не бе сигурен колко е годишна, ала бе разбрал, че определено не е изтънчена и традиционно възпитана млада дама, щом го моли за такава „услуга“. Доказателство за това беше, че е сама в парка през нощта, на уединено място с мъж, на когото не е била представена.

Освен това роклята ѝ бе доста предизвикателна. Дълбокото деколте разкриваше красива гърд. Самата рокля беше прилепнала по тялото, за да подчертава тънката ѝ талия. Никой уважаван джентълмен с обществено положение не би позволил на невинната си дъщеря да се появи така разсъблечена. Този тоалет отиваше на дръзка омъжена жена или на куртизанка. Красавицата до него не носеше годежен пръстен, което означаваше, че е второто. Още повече, че напоследък младите и по-богати мъже често водеха леки жени на баловете с маски. Най-красивите и желани куртизанки в цял Лондон често присъстваха на тях и така Ники заключи, че куртизанката с ангелско лице до него се е посдърпала с този, който я бе довел. След като е поплакала малко, е решила, че трябва да му намери заместник. Дяволски добре знаеше, че много отдавна, и то доста пъти е била „опозорявана“, ала бе измислила тази гениална лъжа и той наистина бе впечатлен. Тя не само бе неустоима и прекрасна, но и неповторима. Също така и изключително забавна. С външния си вид и с въображението си, с нежния си глас, нямаше да се оглежда много, за да си намери нов защитник. Всъщност, ако се окажеше, че е наполовина толкова забавна и вълнуваща в леглото, колкото се бе показала досега, наистина щеше да се изкуши да се кандидатира за тази роля.

Разтревожена и изпълнена със съмнение, Джулиана не откъсваше очи от лицето му, докато той се взираше в далечината. Очите му бяха присвити, сякаш се усмихваше, ала може би този ефект се получаваше, тъй като бе стиснал димящата пура между белите си зъби.

Не можеше да издържа повече и затова го попита:

— Взехте ли решение?

Той я погледна, а Джулиана се разтрепери, когато забеляза самодоволната усмивка на лицето му.

— Не съм евтин — пошегува се Ники.

— Нямам много пари — предупреди го тя, а той избухна в смях.

Тя започна да рови в дамската си чанта.

Никола Дъовил протегна ръка към нея и рече:

— Да потърсим ли по-удобно местенце за... ъ...

— Моето обезчестяване? — помогна му тя и като че ли той усети леко колебание от нейна страна, ала то бързо се изпари. Ангелът се изправи и подобно на кралица тръгна решително и твърдо напред, като го информира: — Да го направим тогава.

Той я поведе по-навътре в лабиринта и се замисли за времето, прекарано с Валери по-рано тази вечер. Докато вървяха, му хрумна, че е редно да се запознаят. Когато спомена това, тя заяви, че вече знае кой е.

— А вие сте? — попита Ники, тъй като тя явно нямаше никакво намерение да му се представи.

Вълшебното въздействие на нощта, на луната и на красивия съблазнителен мъж бе толкова силно и въпреки изпития алкохол тя започна да се тревожи. Опита се да измисли някакво име, погледна към тоалета си и рече:

— Мария. Можете да ме наричате Мария.

— Като Мария-Антоанета ли? — подразни я Ники, чудейки се защо го лъже.

В отговор тя весело размаха лявата си ръка и тържествено рече:

— Има ли значение вече! — Миг по-късно застина: — Къде отиваме?

— В спалнята ми.

Джулиана си припомни начините за опозоряване. Да танцуваш три пъти с мъж. Да позволиш на мъж да изрази открито чувствата си.

Да останеш сама в стая с мъж. Стая. Спалня. Тя кимна в съгласие:

— Много добре, предполагам разбирате тези неща по-добре от мен.

„Съмнявам се“ — помисли си Ники. Вървяха мълчаливо. На Ники му харесваше, че тя не говори много. Най-накрая тя наруши тишината:

— Винаги съм се чудела на червеите. А вие?

— Не чак толкова — отвърна Ники и едва не се засмя.

— Тогава ме изслушайте и се опитайте да ми отговорите — предложи тя, като много му напомняше на озадачен учен. — Ако Господ ги е създал, за да лазят по земята, защо нямат колене?

Ники се спря, раменете му се разтърсваха от напушилия го смях, той се обърна към нея:

— Какво казахте току-що?

Тя обърна ангелското си лице към него, очите ѝ блестяха, гърдите ѝ се надигаха, жадни за ласки, чувствените ѝ устни се движеха и го изкушаваха:

— Попитах защо червеите нямат колене.

— Точно това помислих, че казахте. — Стисна раменете ѝ, притисна я силно в обятията си и реши да потисне смеха, който тя бе предизвикала, като я целуне. Пусна я също толкова бързо, колкото я бе грабнал. Като че ли тя бе изненадана, а още по-странно — обидена: реши, че не е необходимо да обсъжда причините за реакциите си с жена, която ще сподели леглото му, и то като заплати за услугата.

Въпреки всичко не можа да устои да не я погледне няколко пъти в мрака, за да прецени изражението ѝ и реакцията ѝ. Успокои се, когато забележа усмивката на устните ѝ.

Все още не бе сигурен дали са се движели по правилните пътеки, свиха край последния ъгъл и той забележа тайния изход, който минаваше покрай едната страна на къщата. Знаеше много добре, че още няколко стъпки и всички гости щяха да ги забележат, затова Ники внимателно мина откъм лявата ѝ страна.

— Защо вървим толкова бързо? — попита тя.

— Защото оттук ни виждат гостите в градината — предупреди я той.

Тя се промъкна покрай него и сама надникна, за да се увери.

— Какво толкова! — отново вдигна тържествено ръка. Повиши глас и извика: — Имате разрешението ми да гледате представлението на годината, дами и господо!

Ники беше ужасен и безпомощен.

ОСМА ГЛАВА

В спалнята му Джулиана седеше на малко канапе, тапицирано със златен брокат, и го наблюдаваше как бавно смъква палтото си и разхлабва снежнобялото шалче. Милион звънчета биеха предупредително в главата ѝ, ала тя беше опиянена. Или може би като си спомняше за допира на устните му, главата ѝ се замайваше още повече.

Тя сведе поглед, тъй като реши, че това е най-разумното нещо, което можеше да направи.

Ники бе свалил палтото и шала си, започна да разкопчава ризата си и тръгна към лакираната масичка, върху която бяха поставени поднос с чаши и гарафа с бренди. Погледна през рамо, за да я попита дали ще иска нещо, ала това, което видя, го накара да се разтревожи. Той се обърна към нея. Тя се бе разположила на канапето, ала бе навела толкова ниско глава, сякаш търсеше нещо на пода.

— Какво правиш? — попита той.

Тя отговори, без да поглежда към него:

— Нямам пръсти.

— Какво искаш да кажеш? — попита раздразнен Ники. Все по-силно бе усещането му, че почти всичко, което правеше и казваше тази жена, е налудничаво и смешно. Разбира се, включително и молбата ѝ да бъде „опозорена“. Вероятно беше прекалила с алкохола или имаше психически проблеми. Той остро попита: — Можеш ли да се изправиш?

Джулиана застина от хладния му тон. Опита се да запази самообладание. Объркана от внезапната промяна в него, тя се изправи. Не можеше да повярва, че този мъж пред нея се беше шегувал, беше я забавлявал... и целунал.

Ники забеляза, че тя е смутена. Сякаш не знаеше нито къде се намира, нито какво прави. Гневът му прерасна в разочарование, бе възмутен от собствената си наивност.

— Въобще можеш ли да кажеш нещо смислено в този момент, за да ме убедиш, че не си малоумна? — попита я грубо.

Този глас ѝ бе до болка познат — властен, надменен, жесток, самоуверен, същият този глас я бе унижил и вбесил в парка. Тази вечер реакцията ѝ бе забавена от брeндитo и изненадата, ала не закъсня, макар че бе по-резервирана от предишния път. Джулиана искаше тази нощ да остане завинаги в съзнанието ѝ, да се превърне в сладък и незабравим спомен.

— Мисля, че да — тихо отвърна тя, вдигна брадичката си, гласът ѝ едва доловимо потрепери. — Какво ще кажеш да започнем с гръцка философия? — Тя сложи ръце зад врата си, обърна се и се престори, че изучава с интерес картината над камината. — Сократ е имал няколко интригуващи наблюдения за знанието и етиката. Платон е гледал позадълбочено... — Джулиана направи пауза, като отчаяно се опитваше да проясни съзнанието си и да си спомни какво още знаеше за философите, древността или... — Съвременните... — отново се опита тя. — Волтер е мой любимец, обожавам остроумието му. Ала от всички съвременни... — Направи пауза, усетила, че той се приближава зад нея. Стегна се и продължи: — От всички съвременни философи най-добре съм запозната с една жена. Казва се Сара.

Той спря толкова близо до нея, че усещаше присъствието му. Обзета от колебание, Джулиана добави:

— Да ти споделя ли любимата теория на Сара?

— На всяка цена — прошепна той, а топлият му дъх докосна слепоочието ѝ.

— Теорията на Сара гласи, че в древността жените са били по-висши създания от мъжете, ала мъжете, арогантни, пресметливи и груби, решили да измамат...

Цялото ѝ тяло се напрегна, когато ръцете му обхванаха раменете ѝ.

— Мъжете намерили начин да ни убедят, както и себе си, че жените всъщност са по-слабите и...

Топлите му влажни устни докоснаха чувствителното място зад ухото ѝ и тялото ѝ потръпна в очакване.

— Продължавай — настоя той, гласът му бе нежен като кадифе, устните му все още си играеха с ухото ѝ. Джулиана се опитваше да запази самообладание, но дишането ѝ се учести и тя въздъхна. Отново

губеше контрол, бе позволила брандита да я заблуди, че това, което върши, е правилно. Или беше от питието, или заради сър Франсис Белхевън: сладко, забранено мъчение, което щеше да остави незабравими спомени... или живот с мъж, от когото ѝ се повдига. Имаше право на няколко мига щастие, реши тя.

Когато Ники плъзна ръката си по гърдите ѝ, усети колко силно бие сърцето ѝ. Гърдите ѝ бяха свършени. Той я целуна нежно по слепоочието, после остави влажна следа по копринената кожа на страните ѝ. Тя ухаеше на свеж въздух и пролетни цветя, а в ръцете му беше като...

Дърво.

Дишаше така, сякаш тича, а сърцето ѝ щеше да изскочи от...
Страх.

Ники повдигна главата ѝ и я обърна към себе си. Не можеше да повярва на това, което виждаше: страните ѝ пламтяха, очите ѝ бяха потъмнели като виолетови езера и го гледаха уплашено. Страните ѝ се изчервиха още повече от срам, докато той изучаваше подробно всяка черта от нежното ѝ и елегантно лице, търсейки нещо, което да означава, че това не е ново за нея и не я ужасява. Искаше да открие поне едно доказателство, че има опит.

Ала единственото, което съзря, бе невинност.

Беше ѝ за пръв път.

Никога преди не бе вършила подобно нещо.

Въпреки това той я желаше. Изненада се, като осъзна, че я желае още повече заради невинността ѝ. Тя сама му бе предложила, дори бе изявила желание да му плати. А още се колебаеше. Повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите. Спокойно я попита:

— Абсолютно ли си убедена, че искаш да си тук... и да правиш това?

Джулиана едва преглътна и кимна.

— Това е нещо, което трябва да направя, за да се реши всичко.

— Сигурна ли си?

Тя кимна, а Ники направи това, за което от доста време копнееше. Когато наведе главата си към нея, той си помисли, че не просто отнема невинността на девица, а опозорява ангел. Нападна устните ѝ с нестихваща нежност, подложи я на сладки мъчения, докато тя не му отговори със същото. Не спираше да я целува, докато тя не

застена в обятията му, притискаше я към себе си, ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и обхванаха гърдите ѝ.

— Не! — Тя се отскубна толкова внезапно, че Ники едва не се свлече. — Не мога! Не мога! Не и това!

Тя възбудено клатеше глава, а Ники я гледаше намръщен и невярващ на очите си. В един миг отвърщаше на целувките му, беше обвила ръце около врата му, а тялото ѝ се извиваше срещу неговото. В следващия отвори вратата и си тръгна...

Озова се срещу Валери и някаква жена, която беснееше. Като че ли насън, или по-точно в кошмар, той разпозна жената, която го бе спряла в парка, която в този момент прегръщаше дъщеря си — малкия ангел, с когото бе преди миг.

Възрастната жена бе някак странна сега. Вече не мърмореше каква чест и удоволствие е да го срещне, тя го гледаше право в очите, на лицето ѝ бяха изписани надменност и враждебност.

— Щом заведе дъщеря си в леглото и извикам съпруга си, ще обсъдим положението насаме! — победоносно заяви тя.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Джулиана? — Разбира се, майка ѝ не можеше да говори нормално, а направо крещеше.

Момичето имаше страхотно главоболие, чак зъбите го боляха. Единственото нещо, което не бе ужасно тази сутрин, бе майка ѝ.

Мислеше си, че ще побеснее и ще се разкрещи, ала след миналата нощ майка ѝ се отнасяше с нежност и разбиране.

Нямаше въпроси, обвинения.

Свита в каретата и чувствайки се като най-жалкото същество на земята, Джулиана наблюдаваше къщата, където се бе случило всичко.

— Ще повърна — прошепна тя.

— Не, скъпа, това въобще няма да е приятно.

Джулиана преглътна.

— Скоро ще сме вкъщи, нали?

— Не отиваме вкъщи?

— А къде?

— Ние отиваме точно... тук — отвърна майка ѝ с присвити очи, които изведнъж светнаха от радост.

Джулиана положи усилия, за да види къде е това „тук“, и съзря само уютна малка вила, пред която се намираще каретата на баща ѝ. Имаше и още една карета с изрисуван герб на едната ѝ страна. Едва сега видя църквата. А в двора на църквата до баща ѝ стоеше Никола Дъовил.

Мрачното му и навъсено лице беше хиляди пъти по-ледено и надменно, отколкото онзи ден в парка.

— Защо сме тук? — проплака Джулиана, чувстваше, че ще припадне от шок, гадене и главоболие.

— За сватбата ти с Никола Дъовил.

— Какво? Но защо?

— Защо се жени за теб ли? — попита спокойно майка ѝ, докато ѝ отваряше вратата. — Защото няма друг избор. Въпреки всичко той е джентълмен. Познава правилата и все пак ги наруши. Нашата

домакиня и двама от прислугата са те видели да излизаш от спалнята му. Той унищожи репутацията на невинно и добре възпитано момиче. Ако не се ожени за теб, ще бъдеш опозорена, а той никога повече нямаше да се нарече джентълмен. Ще загуби доверието на всички благородници. Честта му го заставя да се ожени за теб.

— Но аз не искам! — проплака Джулиана. — И ще му го кажа! Искам да му обясня!

— Аз не желяех това! — Половин час по-късно обясняваше Джулиана и трепереше в каретата на съпруга си. Той не бе проронил и дума, освен когато даде обета си.

— Млъкни и влизай! — заповяда той.

— Къде отиваме? — проплака тя.

— В новия ти дом — произнесе презрително и саркастично той.
— Твоя нов дом — поясни.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тананикайки си коледна песничка, седнала пред тоалетката в спалнята си, Джулиана украсяваше с миниатюрни червени клончета тъмнозелената панделка, с която бе вързала гъстата си руса коса. Сякаш имаше корона на главата си.

Доволна, тя се изправи и оправи гънките на меката зелена вълнена рокля, стегна маншетите на китките си и тръгна към салона, където възнамеряваше да поработи върху новия си ръкопис пред искрящата камина.

През трите месеца, откакто съпругът ѝ най-безцеремонно я заряза пред прекрасната малка провинциална къща няколко часа след сватбата, от Никола Дъовил нямаше ни вест, ни кост. Както и да е, всеки детайл от онзи отвратителен ден се бе запечатал в съзнанието ѝ. Като че ли бе вчера, стомахът ѝ все още се свиваше от срам и безпомощност.

Пълна пародия на сватба, крайно благоприятен завършек на нещо, което е започнало като маскарад. Майка ѝ не обвиняваше Джулиана за случилото се през онази нощ, а подходи съвсем практично и улови най-желания ерген в цял Лондон.

Вместо да предложи майчините си съвети за брака и децата, преди дъщеря ѝ да извърви краткия път към олтара и да стане съпруга, майката на Джулиана я снабдяваше с ценна информация какви видове кожи да си купува.

От друга страна, бащата на Джулиана очевидно бе преценил по-добре действителността, която всъщност беше, че дъщеря му е опозорена, а младоженецът е участвал в това. Беше се справил с положението, като бе изпил почти цяла бутилка мадейра, преди да я съпроводи, макар и нестабилно, но все пак щастливо, по пътеката. Трагичната и нелепа картина завършваше с булката, която очевидно се бореше с махмурлука, пък младоженецът...

Джулиана потръпна при спомена за омразата в очите му, когато му бе наредено да се обрече на нея. Помнеше дори и свещеника, който

ръководеше церемонията. Все още можеше да си го представи как стои там, а на лицето му се бе изписал ужас, когато младоженецът вместо да целуне булката, я изгледа с презрение и надменност, обърна се и си тръгна.

В каретата Джулиана се бе опитала да говори с него, да му обясни, да се извини. След като бе изслушал оправданията ѝ с ледено мълчание, най-накрая той бе проговорил:

— Ако чуя още една думичка от теб, ще се озовеш на пътя, преди да си довършила изречението си!

През месеците, в които бе захвърлена тук като непотребна вещ, Джулиана научи какво е самота — не когато загубиш близък човек, а тази самота, при която си отхвърлен, презрян и опозорен. Бе научила всичко това, а също и още клюки за скандалната връзка на Ники с красива оперна танцьорка, разтръбени из цял Лондон, последвали тези за внезапната му женитба.

Той я наказваше, Джулиана бе сигурна. Искаше да ѝ даде урок. Публично унижение в замяна на това, което смяташе — и което винаги щеше да смята — за заложен от нея и майка ѝ капан. А най-лошото бе, че когато Джулиана се поставеше на негово място, разбираше прекрасно как и защо се чувства така той.

Миналата седмица отмъщението му надхвърли всякакви граници. Бе проляла много сълзи, измъчвана от спомена за омразата в очите му в деня на сватбата, бе му писала десетки писма, за да обясни. Последва краткият му отговор. Унищожителното му послание бе изпратено по секретаря му, който я предупреди, че ако направи още един опит да се свърже с него, ще бъде изхвърлена от дома, в който живее, и оставена на произвола на съдбата без нито един шилинг.

Джулиана Дъовил очакваше, че ще живее до края на дните си като отшелник, изкупвайки грях, който бе колкото неин, толкова и негов. Никола Дъовил имаше още пет резиденции — огромни и където-където по-оживени. Ако се вярваше на клюките във вестниците и на малкото информация, която изкопчи от Шеридан Уестморланд, той организираше разточителни приеми за приятелите си.

До миналата седмица дните се нижеха в самота, отчаяние и терзания, нищо не ѝ вдъхваше надежда. Освен може би малкото успокоение, което намери, като изливаше душата си в десетки писма за

баба си. Ала всичко това се бе променило, имаше някакъв напредък, някаква надежда, която с всеки изминал ден ставаше все по-голяма.

Миналата седмица бе получила писмо от някакъв лондонски издател, който искаше да купи новия ѝ роман. В писмото си господин Фремингъм дори я сравняваше с ненадминатата Джейн Остин. Бе впечатлен от хумора ѝ и забележителната ѝ проникателност, с която описваше арогантността, безсърдечието и надменността на висшето общество и безуспешните опити да принадлежиш към нещо, което е толкова фалшиво и измислено.

Също така той бе изпратил и банково извлечение, както и обещания, че ще дойдат още много чекове след издаването на романа. Парите бяха независимост, сила, освобождение от робството на Никола Дъовил. Бяха... всичко!

Вече си мечтаеше как ще си намери жилище в Лондон, уютна и малка къща в приличен квартал... точно както бяха планирали с баба си да живее, когато получи наследството. До края на идната година щеше да има достатъчно пари да напусне този прекрасен затвор, където бе изпратена на заточение.

Нощните ѝ блянове и сънища не бяха толкова успокоителни. Обвита в загадъчност и беззащитност, тя виждаше Ники, точно както го бе видяла в лабиринта. Бе сложил крака на пейката си до нея, загледан в далечината, с димяща тънка пура между зъбите, усмихващ се на налудничавата ѝ молба да бъде опозорена. Сякаш ѝ се подиграваше. Искаше да ѝ покаже, че ще си плати. После я целуваше, а тя се събуждаше с разтуптяно сърце. Все още усещаше топлината на устните му върху своите.

Затова пък когато утрото настъпеше и слънчевата светлина влезеше през прозорците, бъдещето бе отново в нейни ръце, а миналото... Тя оставяше миналото в леглото със сънищата. За пръв път намираще толкова сигурно убежище в писането.

Долу в салона Ларкин, икономът, вече бе донесъл таблата със закуска — чаша горещ шоколад и препечени филии с масло.

— Благодаря ти, Ларкин — усмихна се тя и се настани на стола.

Беше късен следобед, а Джулиана бе погълната от романа си, когато Ларкин я прекъсна:

— Милейди?

Тя вдигна писалката си — знак да почака, докато свърши това, което искаше да запише.

— Но...

Джулиана твърдо поклати глава. Тук не съществуваше нищо спешно и наложително и тя прекрасно знаеше това. Нямахше неочаквани гости, за да си побъбрят в това далечно, забравено от Бога кътче на земята, нито пък неотложни домакински задачи, които да не могат да почакат. Малкото имение бе като добре смазана машина, зависеше от волята на господаря ѝ, въпреки че прислугата се държеше с нея любезно. Тук Джулиана бе само гост. Понякога имаше чувството, че слугите я съжаляват за несполучливия ѝ брак, особено икономът. Доволна, тя остави писалката и се обърна:

— Съжалявам, Ларкин — каза, като забеляза, че е готов да избухне задето бе чакал толкова дълго да му обърне внимание. — Но ако не запиша мисълта си веднага, ще я забравя. Какво искаш да ми кажеш?

— Негова светлост току-що пристигна, милейди! Желаете да ви види веднага в кабинета си. — Джулиана бе скочила от изненада и надежда преди още Ларкин да добави: — И е довел личния си слуга.

Незапознатата с навиците и привичките на богатите, тя го погледна объркано.

— Това означава — сподели щастливо икономът, — че ще пренощува тук.

Застанал пред прозореца на кабинета си, Ники нетърпеливо гледаше зимния пейзаж, който изглеждаше толкова хубав, докато чакаше малката интригантка да изпълни нареждането му. Вече не си спомняше толкова добре нощта на бала, ала сватбата бе друго нещо. Денят започна, като Валери лично му сервира закуската, придружена от няколко саркастични и подигравателни забележки, че се е оказал единствената „риба“ в Лондон, която е клъвнала въдицата, и е бил толкова глупав, че е попаднал в мрежите на Джулиана и майка ѝ. Преди да я отпрати от спалнята си, тя си свърши работата, като заяви, че Джулиана сигурно е имала пръст в тази работа. При все това той все още повтаряше, че тя не е участвала в никакъв заговор.

Беше стигнал до удобния извод, че всичко се бе объркало заради времето и обстоятелствата.

Все още под въздействието на наивността и самоизмамата, които не подозираше, че притежава, той се съсредоточаваше единствено върху факта колко очарователна и красива е тя, колко му бе приятно да я държи в обятията си. Беше отишъл твърде далеч с мислите си, че дори ще си подхождат много като съпруг и съпруга. С това заблуждение я очакваше в църквата. Ако не бе толкова разярен от противната бъдеща тъща, би се засмял, когато видя как Джулиана бе измъкната от каретата.

Малката му булка бе посивяла, вероятно последствие от миналата вечер, ала това не й пречеше да си бърбри с майка си за кожи, да стои в църквата и да се радва, че е хванала такъв богат мъж. Беше чул всичко това, докато, чакаше отвън.

Сега възнамеряваше отново да продължи малките си игрички, помисли си Ники. Не, беше сигурен. Тя не беше умна, а интелигентна — достатъчно интелигентна, за да й стане ясно, че никога не ще го убеди в невинността си. Той почти очакваше признание, че е била подтикната от майка си.

Обърна се, когато вратата се отвори, очакваше тя да изглежда малко по-добре от последния път, когато я видя, но да се разкайва, да бъде нещастна и научила урока си. Веднага разбра, че греши.

— Искали сте да разговаряте с мен? — рече тя.

Той рязко кимна към стола пред бюрото, безмълвна команда да седне.

Светлият лъч надежда, който бе изпълнил сърцето на Джулиана, угасна моментално, когато Ники се обърна и я погледна студено. Той не бе променил мнението си, осъзна тя.

— Ще говоря направо — каза той и седна зад бюрото. — Лекарите казаха, че сърцето на майка ми отслабва и тя умира. — Лицето и гласът му бяха безизразни, забеляза Джулиана, напълно лишени от всякакви чувства. Веднага осъзна, че това е много болезнено за него. — Няма да доживее Коледа.

— Много съжалявам да чуя това — тихо прошепна тя. Вместо да й отговори, той я погледна така, сякаш бе най-отвратителното същество, което някога бе виждал. Искаше да му докаже, че греши, че може да изпитва състрадание:

— Аз бях много близка с баба ми и когато тя умря, бях толкова самотна. Все още споделям с нея някои неща и мисля за нея. Аз... аз дори ѝ пиша писма, макар да знам, че е странно... — рече Джулиана.

Той я прекъсна така, сякаш не я чуваше:

— Баща ми също така ме уведоми, че тя е много разтревожена заради така наречения ни брак. Двамата с баща ми сме решили, че тя ще прекара щастливо последната си Коледа. А ти ще трябва да ми помогнеш, Джулиана.

Джулиана преглътна и кимна. Водена от желанието си каже или да направи нещо, за да му се хареса, тя тихо отвърна:

— Ще направя всичко по силите си.

Вместо да остане доволен или да ѝ обърне повече внимание, той изглеждаше направо възмутен.

— Няма да ти се наложи да се напругаш много, повярвай ми. Задачата ще ти се стори много лесна. Единственото, което се иска от теб, е да се престориш, че си на още един бал с маски. Когато родителите ми пристигнат утре, ще трябва да влезеш в ролята на моята любяща и нежна съпруга. Аз — завърши той ледено — имам по-трудната задача. Да се преструвам, че мога да живея под един покрив с теб! — Той се изправи. — Родителите ми ще гостуват една седмица. Дотогава аз и личният ми слуга ще останем тук. Ако не сме в тяхната компания, не искам да ми се мяркаш пред очите.

Той нервно обикаляше из стаята, сякаш не можеше да издържа да е в една стая с нея.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ники застана пред огледалото и направи няколко последователни сложни възела на шала си. Очакваше, че няма да му е приятно времето, прекарано с Джулиана, ала това бе непредвидимо — сякаш гореше в пъкъла цяла седмица.

Слава Богу, че изпитанието бе към края; трябваше само да преживее отварянето на подаръците тази вечер. Родителите му си тръгнаха на следващия ден. А той възнамеряваше да ги последва веднага.

Поне бе направил майка си щастлива. Очите ѝ светваха, когато забележеше някакво доказателство на обич и привързаност между него и Джулиана, която се погрижи доказателствата за любовта им да са повече.

Трябваше да ѝ се признае на Джулиана, че напълно му съдействаше. Гледаше го нежно, отвърщаше на усмивката му с усмивка, смееше се на шегите му и открито флиртуваше с него. Държеше го за ръката, когато отиваха да вечерят, вървеше до него, сядаше до него. Беше красива и остроумна. Обличаше се с вкус и дрехите ѝ стояха толкова добре, че нямаше по-грациозна жена от нея.

Тя се държеше като истинска домакиня, на която би завидяла и най-изтънчената дама от висшето общество, защото се държеше естествено и бе изключително интелигентна. Боже, тя наистина бе дяволски умна и остроумна! Трапезарията кънтеше от смях. Също така Джулиана умееше да участва в разговори, беше изключителна слушателка, много внимателна и винаги бе готова да помогне. Когато я питаха, разказваше за книгите си, дори и за баба си, с която очевидно са били много близки.

Ако не знаеше каква лъжкиня е, ако не я мразеше толкова силно, може би щеше да се гордее с нея и да е на седмото небе от щастие. На няколко пъти той забравяше каква бе истинската същност на съпругата му. В тези моменти единственото, което забелязваше, бе чаровната ѝ усмивка, нежното ѝ отношение към родителите му и, разбира се,

умението да го разсмива. Два пъти бе отишъл до нея с намерение да я целуне, тъй като му се струваше толкова правилно и естествено.

Несъмнено всичко това се дължеше на необичайното положение, в което се намираше сега: майка му измисляше имена за внуците си, които никога нямаше да се родят. Майка му знаеше всички подробности за сватбата му с Джулиана, ала въпреки всичко тя имаше свои впечатления. Майка му ужасно много хареса снаха си и направи така, че на всички да им стане пределно ясно какво чувства. Тя бе донесла снимки на малкия Ники и търпеливо ѝ ги показваше. Знаеше, че разполага с твърде малко време да прекара с младата си снаха, и бе твърдо решена да го използва най-пълноценно. Искаше Джулиана да остане с Ники ѝ двамата да бъдат щастливи.

Миналата нощ Джулиана бе седнала на облегалката на стола, а гърдите ѝ докосваха рамото му. Майка му се се разприказвала за буйното детство на сина си и цялото семейство се смееше. Джулиана се засмя толкова силно, че се плъзна в скута му, при което красноречиво се изчерви. Бързо се изправи, ала тялото на Ники го предаде, тъй като бе реагирал мигновено на изкушението и сигурно бе забелязала възбудата му.

Мразеше се, задето се издаде така. Ники сложи шала си и се обърна към слугата си, който държеше виненочервено кадифено сако. Той го облече и се приготви за последната част на „семеиния ритуал“.

Порази го фактът, че нямаше да има друга семейна Коледа, не и за него. Болка скова тялото му.

Поне майка му бе доволна. Тя наистина вярваше, че двамата с Джулиана са щастливи, той спи с жена си и усърдно работи, за да се сдобие с наследници.

Утре по това време щеше да е на път за къщата си в Дейвън.

— Ники ще потегли веднага, щом каретата ни се скрие от погледа му — рече майката на Ники на мъжа си, докато се преобличаха за вечеря.

В отговор той я целуна по главата и закопча диамантеното ѝ колие на врата ѝ.

— Направи всичко възможно, скъпа. Не се ядосвай. Не е полезно за сърцето ти.

— Не е полезно за сърцето ми да знам, че след многобройни връзки с все едни и същи и неподходящи жени Ники най-накрая е открил идеалната съпруга. Бих добавила — потресена съм, че не споделя леглото ѝ!

— Моля те — ужаси се той. — Не ми казвай, че си разпитвала прислугата.

— Няма нужда да питам когото и да било — тъжно му отвърна тя. — Имам очи за тази работа. Ако спеше с Джулиана, нямаше да я гледа с такъв копнеж и да се чувства толкова безпомощен. Тази млада жена е влюбена в него.

— Не можеш да накараш Никола да я обикне.

— О, той вече го е направил. Когато забрави, че я ненавижда, е толкова щастлив с нея, можеш да го забележиш. Тя е много красива и очарователна — добави и бавно се изправи. — И се обзалагам, че той ще открие тези, както и още много неща за нея, и то още тази вечер.

— Може би — прошепна той.

— Знаеш, че трябва да го направи! Никола може да е нарушавал нормите на благоприличие в личния си живот, ала никога не се е стигало до скандал, при това да бъде замесена някоя дама. Той никога не би отвел Джулиана в леглото си в къща, където гостува, освен ако не е бил заслепен от нея.

Тъй като не можеше да оспори този факт, съпругът топло ѝ се усмихна:

— Тогава всичко ще се нареди. Жена му сви рамене:

— Мислех да кажа някои неща на Джулиана, за да я окуража, ала ако тя разбере, че знам за цялата тази игра, ще се ужаси. — Сложи ръка на рамото му. — Цяло чудо ще е, ако се съберат.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Застанала пред тоалетката в спалнята си, Джулиана държеше в треперещите си ръце писмата, които бе писала на баба си. Върху леглото бяха коледните подаръци, които бе получила тази вечер. Ники възнамеряваше да замине утре, беше го заявил в деня на пристигането си, а икономът го бе потвърдил вчера.

Ники и родителите му бяха много щедри към нея, въпреки че подаръците на съпруга ѝ бяха някак безлични. Като че ли ги бе купил само за да не я обиди. Когато дойде моментът Ники да отвори подаръците си, нямаше нищо от Джулиана — знак, че тя ще му го даде лично. Той дори ѝ бе намигнал заговорнически.

Ала истината беше, че Джулиана не бе приготвила подаръци. Да, Ники бе зарадвал родителите си и от нейно име, ала не беше същото. Тя нямаше... какво да им даде, нищо, освен кутията с писмата, която държеше. Само това можеше да предложи на Ники. Бе започнала вече да го чувства по-близък. Бе направила всичко възможно, за да го накара да я забележи, да я види в друга светлина. Бе флиртувала с него най-открито, с часове оправяше прическите си и преценяваше какво да облече, за да го спечели. На няколко пъти усети, че той я наблюдава... както онази вечер, когато я отведе в спалнята... така, сякаш всеки момент ще я целуне.

Тя го обичаше, бе научила това по време на прекрасната и изпълнена с тревоги и напрежение седмица, прекарана с него. Знаеше също така, че си заслужава да направи още един опит да разпали огъня между тях. Според майка му Ники обожава децата и е луд по племенниците си. Той искаше да има деца, бе ѝ споделила, а самата тя горещо се надяваше скоро да ѝ се роди внук, достоен да наследи семейната титла. Засега обаче това бе невъзможно. И то по вина на Джулиана. Тя бе причинила ужасния му кошмар и ако съществуваше някакъв начин да поправи стореното, щеше да го използва. Разводът не бе решение, защото щеше да последва скандал и да се опозори цялото

семейство, не само Джулиана. Така че си оставаха женени за цял живот.

Самотен и безплоден живот — освен ако не направеше нещо, беше ѝ останал последният коз, който все още не бе използвала. Не бе му показвала писмата. Те бяха единственото доказателство, което би могла да предложи на Ники за това, че не е планирала срещата им на бала, нито пък му е заложила капан.

Проблемът се състоеше в това, че не би могла да му ги покаже, без да разкрие душата си пред него... Той щеше да разбере всичко, което някога е била и е искала да бъде. Когато той ги прочетеше, тя щеше да е много уязвима. Все още бе рано и тя чуваше как Ники се разхожда навън. Горещо се помоли да успее и тръгна към вътрешната врата, която свързваше апартаментите им, и почука.

Ники отвори вратата, забеляза с какво е облечена и едва не затръшна вратата под носа ѝ, за да е сигурен, че ще устои на изкушението. Роклята ѝ бе от винено кадифе, с дълбоко овално деколте, а косите ѝ се спускаха на раменете като разтопено злато. Джулиана Дъовил бе неустоима.

— Какво има? — процеди той и се отдръпна.

— Аз... аз имам нещо за теб — рече тя. — Ето, вземи. Ники погледна първо нея, после — кутията.

— Какво е това?

— Вземи го, моля те. Просто го вземи.

— Защо, по дяволите, да го правя?

— Защото това е... това е подаръкът ти — коледен подарък от мен за теб.

— Не искам нищо от теб, Джулиана.

— Но ти искаш да имаш деца, нали? — рече тя и за малко не потъна в земята от срам при това изявление.

— Нямам нужда от теб, за да стана баща — рече той с презрение.

Тя пребледня, ала намери сили да продължи:

— Всички други ще са незаконни.

— Мога да им дам име по-късно. Сега се махай от очите ми!

— Върви по дяволите! — Джулиана се задуши от напирещите сълзи и хвърли кутията, в която бе сърцето ѝ, на масата пред канапето. — Не съм искала да те измамя на бала с маски. Когато те помолих да ме опозориш, мислех, че си някой друг.

Той иронично се усмихна и процеди:

— О, няма? И кой си мислеше, че бях?

— Господ! — Джулиана избухна в сълзи, чувстваше се толкова жалка и толкова влюбена в него, че почти тропна с крак: — Мислех те за Господ! Доказателството е в тази кутия, в писмата, които писах до баба ми. Майка ми ги е изпратила тук.

Тя се обърна и избяга. Без да обръща внимание на кутията, Ники си наля питие, настани се на канапето и взе книгата, която четеше, преди тя да се появи. Отвори я на първа страница и после погледна писмата. Реши да види какво му е приготвила умната му, забавна и млада жена. Реши да прочете едно от писмата.

На това най-отгоре имаше дата от миналата пролет и той предположи, че трябва да започне оттук, въпреки че по това време не бе виждал Джулиана Skeфингтън.

Скъпа бабо,

Днес срещнах един човек в парка и така се изложих, че направо ме е срам, като си помисля. Нали знаеш, че винаги се носят слухове за джентълмените в Лондон — за това колко са красиви, ала винаги се разочароваш, щом ги видиш. И тогава срещнах Никола Дъовил... Той е красив, бабо... толкова красив! Безмилостен и суров, студен, или поне така изглежда външно, ала си мисля, че се засмя на шегата, която казах. Ако го е направил, значи не може да е безмилостен, а просто предпазлив...

Два часа по-късно някакво дърво сякаш избухна в камината и хвърли оранжеви отблясъци върху Ники, който остави последното писмо и взе това, което вече бе прочел два пъти, и отново прочете редовете, които го накараха да се проклина.

Знам колко те е срам от мен, бабо. Аз исках само да танцувам три пъти с него, за да може сър Франсис да оттегли предложението си... Знам, че не биваше да му позволявам да ме целува, знам, ала ако някога те целуне Никола Дъовил, ще ме разбереш. Ако видиш усмивката му и чуеш гласа му, ще ме разбереш. Как копнея само да видя отново усмивката му, да чуя как се смее. Искам нещата да се наредят. Копнея и копнея, и копнея за него, а после плача...

Седнала на перваза, Джулиана се взираше в мъгливата нощ. Бе обвила ръце около себе си, като че ли да се предпази от студа. Той не се появяваше. Тя докосна с пръст студеното стъкло и нарисува кръг, после още един вътре в него. Започна третия, когато видя образа в него — мъж по риза, с ръце в джобовете се приближаваше към нея, а сърцето ѝ лудо заби.

Той се спря. Джулиана чакаше, изучаваше лицето му в прозореца, беше уплашена от това, което щеше да види — или нямаше да види — ако се обърнеше и го погледнеше.

— Джулиана — развълнувано изрече той.

Тя едва си пое въздух и се обърна, той се усмихна измъчено ѝ я попита:

— Докато си мислеше, че съм Бог, а после самия дявол, би ли искала да знаеш, аз какво си мислех?

Джулиана едва преглътна от непоносимото напрежение, която я бе обзело, и кимна.

— Мислех си, че си ангел.

Неспособна да диша и да се движи, тя очакваше той да ѝ каже какво си мисли за нея сега, какви са чувствата му към нея.

И Ники го направи. Не я изпускаше от очи.

— И аз копнея за теб, Джулиана.

Тя се изправи, направи крачка напред и в следващия миг се озова в прегръдката му. Устните му нападнаха нейните диво и едновременно нежно, ръцете му се движеха по гърба ѝ, той я притискаше все по-близо до себе си. Бавно и мъчително разтвори устните ѝ. Целуваше я,

докато Джулиана остана без дъх и се отпусна в ръцете му, прегърна го и се притисна до него. Той целуна страните, очите, слепоочията ѝ, после — косата ѝ и прошепна нежно:

— Копнея за теб. Копнея за теб.

Главата ѝ бе на гърдите му и той почувства горещ огън в тялото си. Джулиана чакаше той да я целуне отново. Срамежлива и несигурна, тя прокара ръце по гърба му, и да го подкани. Той силно я притисна към себе си.

Джулиана отпусна главата си назад, погледна изпълнените му с желание и нежност очи и бавно го докосна по гърдите, наблюдавайки как се разпалва огънят на страстта в него.

Ники прие поканата ѝ, като докосна косата, лицето ѝ, и преди да я целуне, ѝ прошепна:

— О, Боже, как копнея за теб...

ЕПИЛОГ

Покритите с копринени тапети стени в главния салон на къщата на Никола Дъовил край Лондон бяха украсени с безценни картини на много велики художници и съкровища от величествени палати. В този миг в нея се намираха собственикът ѝ и четиримата му най-близки приятели — Уитни и Клейтън Уестморланд и Стивън и Шеридан Уестморланд. Също така на това важно събитие присъстваха и родителите на собственика — Йожени и Анри Дъовил. Седмият гост беше вдовстващата херцогиня на Клеймор, най-близка приятелка на господин Дъовил и майка на Клейтън и Стивън.

На този специален ден гостите се бяха групирани на две места в огромния салон. Първата група се състоеше от възрастните родители, Йожени, Анри и херцогинята. Втората — четиримата приятели на Никола Дъовил, които също бяха родители, ала, разбира се, по-млади.

Седмият обитател на стаята не присъстваше в нито една от групите, тъй като все още не бе станал родител.

В най-скоро време се очакваше да стане баща, много скоро.

Двамата му приятели, които бяха преживели изнервеното и мъчително чакане и бяха оцелели, сега се наслаждаваха как той страда. Умираха си от смях, защото Никола Дъовил се славеше сред членовете на аристокрацията, че никога не губи самообладание и остава съвършено спокоен, дори се забавлява, като гледа как в някои ситуации изисканите джентълмени се потят и псуват.

Днес обаче легендарният му самоконтрол го бе напуснал. Ники стоеше до прозореца и разтриваше напрегнатите мускули на врата си. Беше застанал там, защото бе минал толкова пъти по килима, че майка му през смях му заяви, че се изморява само като го гледа.

Тъй като сърцето ѝ бе толкова слабо преди година, че тя едва изкачваше няколко стъпала, неуморният ѝ син престана да се разхожда. Ала не спря да се тревожи.

Приятелите му го наблюдаваха и едновременно се забавляваха и му съчувстваха. Разбира се, повече се забавляваха, защото преди време

жените им се възхищаваха от спокойствието на Никола Дъовил.

— Сега си спомням — излъга Стивън Уестморланд и намигна на останалите, — Клей имаше делова среща, когато Уитни раждаше. После мисля, че всички отидохме да го поздравим в „Уайтс“.

Клейтън Уестморланд погледна мълчаливия бъдещ баща.

— Ник, искаш ли да изтичаш в „Уайтс“? Ще дойдем или късно вечерта, или рано сутринта?

— Не ставай глупав — последва краткият отговор.

— Ако бях на твое място, щях да отида — посъветва го с усмивка Стивън Уестморланд. — Само да разкажа, че си обикалял като лъв в клетка и си се държал като побъркан, няма да посмееш да пристъпиш в „Уайтс“. Управата ще ти отнеме членството. Жалко, нали допринасяше за доброто име на мястото. Дали да не ги попитам дали ще приемат някого, който присяда на прозореца от време на време, ей-така, на майтап?

— Стивън?

— Да, Ник?

— Върви по дяволите.

Клейтън се намеси тържествено:

— Какво ще кажеш за партия шах? Така времето ще отлети.

Не последва отговор.

— Залогът ще е голям и така ще следиш играта. Онази картина на Рембранд срещу най-новата рисунка на сина ми: Уитни носи кофа на главата си.

Уитни и Шеридан, които не успяха да се справят със съпрузите си, станаха и отидоха до бъдещия баща.

— Ники — започна Уитни, — ще трябва да почакаш малко.

— Не мислиш ли, че чаках прекалено много! — изкрещя той. — Уитиком ми каза, че няма да отнеме повече от два часа.

— Знам — съгласи се Шеридан. — Ако е някакво успокоение, Стивън бе толкова отчаян, когато се роди синът ни преди три месеца, че нарече горкия доктор Уитиком „некомпетентен мухльо“, защото не бе по силите му да родя по-бързо.

Тази новина накара Клейтън да погледне укорително брат си:

— Горкият Уитиком! Изненадан съм от теб, Стивън. Той е отличен лекар, естествено, че не можеш да предвидиш е точност кога ще се роди едно дете. Той беше с Уитни близо дванайсет часа.

— Наистина ли? — подигравателно изрече Стивън. — И предполагам си му благодарил, задето не е ускорил нещата и ти си могъл да чакаш на спокойствие на долния етаж и си се молил на Господ да не загубиш жена си!

— Е, и аз го нагрубих с подобни думи, естествено — призна Клейтън и погледна чашата в ръцете си, за да скрие усмивката си.

— Естествено, че беше така — съгласи се доктор Уитиком, като изненада всички в стаята. Той се усмихваше и бършеше ръцете си в бяла кърпа. — А няколко часа, преди да ме обидите, ме заплашихте, че ще ме изхвърлите от цялата област и сам ще изродите детето си.

Той се усмихна на Ники, който се взираше в него с присвити очи.

— Горещи хора са доста уморени и измъчени от преживяното, но много ще искат да ви видят... — Лекарят направи пауза и се ухили, тъй като младият баща бе профучал край него, после доктор Уитиком се обърна към бабата и дядото, които чакаха с нетърпение да разберат дали имат внучка или внук.

Някъде в отвъдното Сара Skeфтингтън се усмихна, доволна от начина, по който бе използвала трите вълшебства. Съществуваха ограничения и параметри, разбира се, и всички те бяха осъществени от Чудотвореца, като Той бе одобрил всяко от тях, включително и възстановяването на здравето на мадам Дъовил, за да може да види внука си.

Без да има ни най-малка представа за всичко това, Джулиана, облегната удобно на възглавниците, пишеше писмо на баба си.

Скъпа бабо,

Преди пет дни се роди нашият син, когото нарекохме Джон. Ники се гордее толкова много с него, ала е направо луд по близначката му.

Кръстихме я Сара, на теб.

Винаги ще останеш в мислите и сърцето ми...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.